1e JAARGANG, No. 5 VERSCHIJNT TWEE MAAL PER MAAND 21 MEI 1932

FASCISTISCH STUDIEBLAD
VOOR DE NEDERLANDSCHE JONGEREN
OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN „FASCISTISCHE JONGERENBOND"
JEUGDAFDEELING VAN DEN FASCISTENBOND „DE BEZEM".
REDACTIE: B. GODEFROY, C. TEEUWISSE - VASTE MEDEWERKING VAN: J. HOLLANDER, B. H. STOLTE Jr.
ADMINISTRATIE: POSTBUS 50 AMSTERDAM-O. - ABONNEMENT P. KWARTAAL Fl. 0.65 - LOSSE NUMMERS Fl. 0.10

Dingen, die wij tegen hebben.

„Alles, maar dan ook alles, is beter dan zuchten en kwijnen in schemer en half-dood; liever onkruid dan klimplant. Vooruit!
H. Marsman.

Op welke wijze men in de „Vereenigbare Nederlanden" propaganda maakt voor het typisch na-oorlogsch verschijnsel dat men „Fascisme" noemt, steeds stuit men op een muur van bot wantrouwen. Is het een afkeer van het nieuwe, is het angst voor een onjuist-geïnterpreteerd woord? Ik weet het niet, maar nogmaals zij herhaald, dat de term „Nederlandsch Fascisme" slechts wil aanduiden de Nederlandsche uiting van de Algemeen-Europeesche (misschien zelfs ook buiten-Europeesche) reactie op de ideën van 1789. Men dient goed in 't oog te houden wat Prof. de Vries de Heekelingen in zijn voorwoord voor 't „Annuaire" van 1928 zegt: „Il est donc nécessaire de distinguer les événements qui se sont produits accidentellement de ceux qui ont été une conséquence logique du système Fasciste" [1]).

De streving naar de Corporatieve Staat — om maar eens iets te noemen — is dan ook niet zoo verbreid, omdat Mussolini dit systeem toepast — hij heeft het trouwens overgenomen van d'Annunzio — maar omdat het zoo volkomen logisch voortvloeit uit de Fascistische idee, en deze zoo juist reflecteert. Men kan volkomen Fascistisch denken zonder ooit van de Corporatieve Staat gehoord te hebben en omgekeerd zijn lang niet alle voorstanders van de Corporatieve Staat Fascist.

[1]) Het is dus noodzakelijk om onderscheid te maken tusschen de gebeurtenissen die als bijkomstige zijn voortgekomen en die, die een logisch gevolg zijn geweest van 't fascistische stelsel.

Desondanks — zoodra men met den doorsnee — Hollander over Fascisme spreekt, doemen voor zijn geestesoog aanstonds de sombere beelden op van geknechte volkeren, zwarthemden met dolken, een dictator die onvermijdelijk een machtswellusteling is — allemaal dingen, die onze bezadigde natie toch minstens als onrustig voorkomen. Dit is niet alleen het geval bij de massa, die achter „het Volk" en „de Tribune" aandraaft; ook bij vele intellectueelen treft men de idee aan, dat het Fascisme een ernstige aanslag is op de persoonlijke vrijheid. Zelfs iemand als Mevr. Roland Holst—v. d. Schalk zegt, over de Sociaal-democraten sprekend, het volgende: „De Sociaal-demokraten, die in de dagen van de goede konjunktuur vasthielden aan de geleidelijke invoering van het Socialisme langs geleidelijken weg, weten te midden der huidige ontbinding der kapitalistische productiewijze niet veel anders te doen dan de min of meer omsluierde diktatuur der groote zakenwereld als „het kleinere kwaad" te steunen tegenover dreigende vormen van ongesluierde, naakte diktatuur van Fascistische groepen". [2])

Nu is het inderdaad begrijpelijk, dat, zeker in Nederland, het Fascisme dergelijke meeningen ontmoet. De vrijheid van den mensch is zoo langzamerhand een dogma geworden; in een tijd, dat men aan Vaderlandsliefde en eerbied voor 't gezag meent ontgroeid te zijn, moeten de Fascistische beginselen „middeleeuwsch" aandoen. We weten, hoe graag men onze „verlichte" tijd tegenover de traditioneele „duistere" middeleeuwen stelt, al vormen die middeleeuwen misschien het meest normale tijdvak, dat de menschheid gekend heeft. En dan: het Fascisme eischt

[2]) Uit de inleiding tot Prof. Dr. Raghu Vira: „Uit de praktijk der geweldloosheid". Het citaat leek me te mooi om het niet in zijn geheel over te nemen!

in de eerste plaats, het biedt eerst later; in wezen is het veel minder demagogisch dan b.v. het Communisme, dat, voorloopig althans, meer aantrekkingskracht op de massa uitoefent. [3])

Daarbij komt nog dit: Het Communisme wordt sterk gepropageerd in alle landen; het wekt interesse ook bij niet-proletariërs door de vernieuwing, die het ontegenzeggelijk in de Russische kunst te weeg heeft gebracht. De films alleen al zijn daar om dit te bewijzen. De nieuwe Russische architektuur kan ons in veel gevallen tot voorbeeld dienen, en veel van wat tot ons komt van hun litteratuur is fabelachtig knap geschreven. Een dergelijke vernieuwing zal het Fascisme niet brengen; het is niet in die mate levensbeschouwing, en kan als zoodanig hoogstens inspireerend werken — wat het trouwens reeds gedaan heeft (in Holland b.v. op Toorop en Erich Wichman). Het wijzigt niet de normen waarnaar de kunst zich richt, het Comunisme wèl — vandaar dat deze „Communistische kunst" zoo sterk aan beton en glas doet denken.

Over het geheel echter zijn het niet deze overwegingen die de antipathie motiveeren. Het zijn meer de tuchteloosheid, de lamlendigheid, die hier den toon aangeven. Het is een veeg teeken voor den geest in Nederland, dat het Communisme bestreden wordt, niet omdat de theorie, volkomen immoreel en materealistisch als ze is, moordend moet werken op de Christelijke westersche cultuur, maar omdat de beweging aan eenige millioenen menschen het leven kostte. Het is niet de afkeer van een verkeerd systeem, doch de angst voor 't eigen hachje. Laten we ons niet al te zeer verheugen over 't verzet van 1918; men is toen te laat wakker geworden om revolutie te maken!

Dezelfde horretjesgeest demonstreert zich in de uitwerking van den oorlog, die langen tijd in ons land — geestelijk althans — nihil scheen te zijn. Voor de grootste ellende van den oorlog zijn wij gespaard gebleven; maar de snelheid waarmee de geestelijke winst in ons land doordrong verhoudt zich tot die in andere landen — misschien juist daardoor — als broodkaartenmisère tot de ontzettende verliezen aan menschenlevens bij de anderen. En toch — langzamerhand begint ook in ons land iets door te sijpelen.

„Godlof, de oorlog overschreed onze grenspalen niet, zoo werd gezongen door de velen, die overigens nu niet precies een onvoordeelige „affaire" aan den oorlog hadden gehad. Godlof, zoo zeggen wij op onze beurt, de oorlog met zijn vlammenden ernst en zijn reutelenden doodsnood overschreed onze grenzen wèl". [4]) Onder de jongeren begint zich baan te breken een groot verlangen naar een absoluut, krachtig gezag, naar een nationaal herstel allerwegen. Al deze ideën meteen „fascistisch" te noemen zou ongetwijfeld voorbarig zijn, maar de kiem is aanwezig. Men leze b.v. eens de brochure „Hagel en Vuur" (Uitg. de Gemeenschap) waarin een aantal Katholieke jongeren (d.w.z. menschen die zich vormden in de oorlogs- en na-oorlogs periode) zich uitspreekt over R.K. Staatspartij en demokratie. Het is een Cri-de-Coeur van een generatie die naar het Fascisme snakt! En dit verlangen is overal te vinden — alleen uit het zich nog te weinig daadwerkelijk. De liefde voor het nieuwe systeem blijft wat al te platonisch. Over 't algemeen treft men een zekere angst aan, om zich met iets, dat ook maar eenigszins naar politiek zweemt, daadwerkelijk te bemoeien. Sterk heerscht de indruk, dat men, door „partijganger" te zijn, zijn idealisme reeds half verloren heeft. Het gezegde: „Ik doe niet aan politiek" houdt een minachting in voor degenen, die er wèl aan doen. Het is voornamelijk de parlemento-democratie die deze meening op haar debet heeft. Naar aanleiding van de politiek der R.K.S.P. schrijft Willem Nieuwenhuis: „En 't is tot op zekere hoogte een verschijnsel van reactie op zulk een benepen, eenzijdige overspanning, dat anderen van de politiek in 't geheel niets willen weten; het is iets rots, dat ge niet kunt naderen zonder de zuiverheid uwer ziel te besmeuren". Wat hier speciaal voor de R.K.S.P. wordt gezegd geldt zeer algemeen; ten overvloede wil ik nog de volgende zinsnede citeeren: „Aanvankelijk heeft de demokratie een periode gekend, waarin het ging om beginselen; het was, toen men in politicis nog georiënteerd bleef naar Kuypers antithese. Die tijd is voorbij; de snel om zich heen

---

[3]) Over het Communistisch Manifest van Marx en Engels: „..... Wollte es doch nicht Lehrsätze für die Kritik, sondern nur Schlagworte für die Aufpeitschung der Massen bringen. Mit seiner eindringlichen Lebendigkeit ist es das Meisterwerk der Demagogie aller Zeiten."
Sombart, gecit. uit „Katholizismus und Kommunismus", J. Nötger & J.

[4]) Willem Nieuwenhuis, in het Annuarium der R.K. Stdenten, 1930.

grijpende ontbinding heeft den principieelen strijd verlaagd tot het vulgaire schouwspel van de platst-materialistische be'angen en be'angetjes-bescherming. In de kamer kan men dat slag op slag waarnemen".[5])

Maar juist die geest is het, dien wij bestrijden. Drong het maar tot de jongeren door, dat zij, door zich bij ons aan te sluiten, geen „partijganger" worden, dat men in 't geheel geen „politiek aangelegd mensch" hoeft te zijn om daadwerkelijk met ons mee te strijden; dat ons verband geen gareel is, dat elk idealisme remt, maar dat het idealisme werkzaam maakt. Sympathie vanuit de verte is hoogstens vleiend, we komen er niet verder mee!

Nederland kan groot zijn, de historie heeft het bewezen. „Herinner U den tijd waarin de weegschaal der volken niet ter hand werd genomen zonder dat de Hollandse Maagd, er mede haar olijftak of oorlogszwaard inwierp!".[6]) Het kan niet groot worden, zonder daden van ons geheele volk. Laat ons de woorden van Erich Wichman tot de onze maken:

„Er is geen weg die naar het doel toe rijdt.
Wij moeten loopen!"

C. TEEUWISSE.

[5]) Gerard Bruning: „De waanzin der Demokratie". (Nagelaten werk).

[6]) Gerard Knuvelder: „De mythe Nederland".

De Mythe Nederland

door

GERARD KNUVELDER

De liefde tot zijn land is ieder aangeboren.
(Vondel, Gysbrecht van Aemstel)

Who is here so vile that will not love his country?[1])
(Shakespeare, Julius Caesar.)

„Het lijkt welhaast vermetel in deze tijden zijn geloof aan Nederland te belijden. Handhaven wij echter de vermetelheid te geloven in de grootheid van Nederland! Scheppen ook wij een mythe Nederland, zoals Mussolini het voor Italië deed: „Wij hebben onze mythe geschapen. De mythe is een geloof, een passie. Het behoeft geen werkelikheid te zijn. Het is een werkelikheid door het feit, dat het een prikkel is, een hoop, geloof en moed. Onze mythe is de natie, de grootheid der natie" (Aldus bij Dr. F. Schaepman: „Het fascisme naar zijn beginselen beoordeeld — Nijmegen, 1931—blz. 56).

De mythe Nederland: het geloof aan de (mogelike) grootheid van het nederlandse volk, van de nederlandse staat".[2])

Het nieuwste boek van Gerard Knuvelder: „De Mythe Nederland", heeft eindelijk uitgesproken, wat reeds in veler harten leefde. In een uiterst zakelijk betoog wordt in dat werk uiteengezet, dat het wanhopen aan Nederlands grootheid geenszins gegrond is, althans niet gegrond behoeft te zijn, mits allen die nog iets voelen voor hun land eendrachtig samenwerken. Hier wordt aangetoond, dat voor hen, die zich van hun Nederlanderschap waarlijk bewust zijn, de grootheid van het Nederlandsche volk, van den Groot-Nederlandschen staat geen waandenkbeeld is, aan verwarde hersenen ontsproten, doch het stralende einddoel, dat met alle kracht moet nagestreefd worden tot heil van het geheele Nederlandsche Volk.

In 't eerste deel „De Roeping van ons Volk" toont de schrijver de noodlottige gevolgen, zoowel in cultureel als in economisch opzicht, van de uiteenscheuring van den Nederlandschen stam. De noodzakelijkheid van de hereeniging der „Vereenigbare" Nederlanden — de term is van Antoon van Duinkerken — behandelt Knuvelder in 't tweede deel „Midden-Nederlands ekonomiese en sociale positie in Groot-Nederland". Aan de hand van talrijke statistische gegevens laat hij zien welk een ongekende bloei de Nederlandsche zoowel als de „Belgische" deelen van Brabant en Limburg kunnen bereiken, als die deelen weer één geheel vormen. Maar tevens blijkt hoezeer de belangen van de „Wingewesten" Brabant, Limburg en Zeeuwsch-Vlaanderen verwaarloosd worden door onze regeering; dit treedt wel wonder duidelijk aan den dag in het befaamde Moerdijkkanaalvraagstuk. Onze minister Beelaerts van Blokland blijkt aan België een kanaal beloofd te hebben dat Rotterdam's handel de nek omdraait; ons land de zeggingsmacht over eigen binnenwateren ontneemt, omdat het kanaal,

[1]) Wie is hier zoo verachtelijk, dat hij zijn vaderland niet zou beminnen?

[2]) De Mythe Nederland, blz. 5—6.

daar het door twee staten loopt, internationaal zou zijn; Zeeuwsch-Vlaanderen nog sterker isoleert, „de verkeerseconomie van West-Brabant en Zeeuwsch-Vlaanderen nog sterker dan reeds het geval is, op België oriënteert, wat tot gevolg zal hebben een steeds sterker **politieke** oriënteering op België en daardoor in België's oog annexionistische strevingen t.o.v. deze gebieden steeds meer zal rechtvaardigen".[3]) Verder „benadeelt 't kanaal-Beelaerts allerwaarschijnlijkst voorname afwaterings-, waterbergings- en waterververschingsbelangen van West-Brabant in hoogst ernstige mate zooals Ir. Bongaerts in de Kamer voldoende heeft gesuggereerd".[4]) Dan „belemmert dit kanaal een mogelijke ontwikkeling van West-Brabant door: Bergen op Zoom de mogelijkheid te ontnemen zich tot een echte zeehaven, zonder sluizen voor zeeschepen, te ontwikkelen; en door de industrie de lust te benemen zich te vestigen langs een kanaal, dat de rechtstreeksche verbinding met de zee.... bemoeilijkt! en de vaart oriënteert op Antwerpen".[5]) ('t Kanaal mondt nota bene in de **dokken** van Antwerpen uit en gaat dwars door de Schelde, afgesloten van de zee, om de schepen te vrijwaren voor de gevaarlijke vaart op de Schelde-arm!) Als men dit leest vraagt men zich af of de heer Beelaerts van Blokland misschien geen Nederlandsch, doch Belgisch minister is! Het betoog van Knuvelder is te stevig gebouwd dan dat het nog twijfel zou overlaten of het kanaal-Beelaerts inderdaad zoo nadeelig is voor ons land. Toen de minister in de Kamer over deze kwestie werd geïnterpelleerd, trachtte hij zich er met juridische spitsvondigheden af te maken en beloofde ten slotte het ontwerp van 't kanaal niet meer aan de thans zittende kamer voor te leggen. Wat hij echter behoorde te doen volgens het democratische stelsel, n.l. aftreden, deed hij niet. Nu moet toegegeven worden dat consequentie niet het sterkste punt is van de regeering, maar dit is toch wel erg kras. 's Ministers optreden lijkt wel wat op... landverraad! In verband hiermede is een aanvulling die Knuvelder geeft op blz. 206 uitermate belangwekkend. Daar staat 't volgende: de schrijver herinnert, in verband met de gewenschtheid Zeeuwsch-Vlaanderen te oriënteeren op 't Noorden aan de uitlating van oud-Minister Ir. Bongaerts op de vergadering te Bergen op Zoom, 30 Nov. 1931:

„Men weet (of als men 't niet weet) moet men 't, nadat spreker het nu gezegd heeft, maar spoedig vergeten) *dat in 1919 te Parijs Zeeuwsch-Vlaanderen was weggegeven.* Het heeft veel moeite gekost dit te veranderen; spreker wil er nu op wijzen, dat gezegd is, dat, als men er niet voor zorgt, dat Zeeuwsch-Vlaanderen hecht en nauw aan Nederland verbonden wordt, het niet zeker is dat bij een volgend Europeesch conflict Zeeuwsch-Vlaanderen behouden zal kunnen blijven." (Officieele Notulen, blz. 6).

Zooiets behoeft geen commentaar. Dit was landverraad. En dat gebeurde nota bene onder een rechtsch ministerie, 't ministerie Ruys de Beerenbrouck, een coalitieregeering, steunend op de Katholieke, anti-Revolutionaire en Christelijk-Historische Kamerfracties, die hiervoor mede de verantwoordelijkheid gedragen hebben voor zoo ver in een democratischen Staat van verantwoordelijkheid sprake is. De Kamer zegt: de Minister heeft 't gedaan en de Minister zegt: De Regeering steunt op de Kamermeerderheid; als die ons niet naar huis stuurt, dan zijn wij gedekt, dan hebben wij gehandeld in 't belang van het volk, dat de Kamer heeft gekozen.

Naast 't kanaal-Beelaerts behandelt Knuvelder 't kanaal-plan van Ir. Konijnenburg. Hij toont aan dat dit kanaal van groot belang is voor Brabant, maar niet voor Brabant alleen.

„Het (kanaal-Konijnenburg) zal immers heropenen de historiese vaarweg van Vlaanderen-Zuid-Brabant naar Zeeland, Holland en verder achterland: het zal zoodoende, de verschillende delen van Groot-Nederland sterker op elkaar concentreeren, zoowel ekonomies als politiek".[6]) Het kanaal zal dus de banden tusschen de deelen van 't uiteengescheurde Nederland nauwer aanhalen en zoo mede helpen tot herstel van het éene Nederland. Maar daar is haast bij. De Waalsche steenkoolgebieden beginnen uitgeput te geraken. Hoe langer hoe meer Fransch en Belgisch kapitaal wordt in de Belgisch-Brabantsche mijnbouw en industriegebieden gestoken. Het gevaar voor verfransching neemt daardoor toe, de mogelijkheid van de hereeniging der Nederlanden af. Dit moet verhinderd worden. 't Kanaal

[3]) Blz. 65.
[4]) Idem.
[5]) Blz. 63.
[6]) Blz. 77.

Konijnenburg zal daartoe bij kunnen dragen. Zeker, Rotterdam zal er eenig nadeel van hebben maar geen groot nadeel; België, met name Antwerpen, zal er voordeel bij hebben; maar boven alles gaat toch dat Noord-Brabant er onnoemelijke voordeelen van kan hebben en Bergen-op-Zoom zijn oude plaats als zeehaven naast Antwerpen kan innemen, en de eenheidsgedachte versterkt wordt. Dat België tegenover 't nut die het van 't kanaal heeft, eenige tegenprestatie zal moeten stellen, bijv. door verbetering van de Maas tusschen Maastricht en Luik, behoeft geen betoog, al zal België daar niets voor voelen omdat het nu eenmaal België is en belang heeft bij de splitsing van den Nederlandschen stam.
(Wordt voortgezet). B. H. STOLTE Jr.

„Men hoort wel eens zeggen: „wij hebben geen *Mussolini.* En dit is zeer dom. Toen Italië ziek, schoon lang niet zoo ziek als Holland was, sliep *Mussolini* in Zwitserland onder de bruggen en bedelde langs de straat (ja, nette Nederlanders!) Wie kan zeggen hoeveel en hoe geweldige mannen er onder de Hollanders, die heden in soortgelijke omstandigheden leven te vinden zouden zijn, of nogmaals, in het N. I. leger en het Fransche Vreemdelingenlegioen?

Niet dat het toevallig een *Mussolini* had, redde Italië, en Holland zou met geen toevallige *Mussolini* te redden zijn. Italië redde zich zelf, en zoo kon *Mussolini* op de plaats komen waar hij noodig was."

E. WICHMAN.

De Fascistische Staatsopvatting.

II.

Niet voldaan echter met het scheppen van een voor de goede functionneering van het Staatsbestuur zoo funest lichaam heeft men in de loop der tijden juist dit lichaam hoe langer hoe meer invloed op het Staatsbestuur gegeven; ten koste van de Uitvoerende Macht, *maar zonder dat de leden verantwoordelijk werden gesteld voor hun beslissingen.* En door dit laatste is de Regeering thans feitelijk gelegd in de handen van een groep lieden die door geen enkele kracht worden verhinderd in alle opzichten hun eigen, vaak voor de Gemeenschap schadelijke, doeleinden na te streven. De practijk van het Bewind is thans geworden, dat de Regeering in engeren zin voor elke handeling, voor elk besluit, vooraf goedkeuring moet vragen aan het parlement. Was vroeger een dergelijk procédé voor 's Lands belang nog niet zóó funest, thans, *en in de toekomst zal dat in steeds grootere mate het geval zijn,* kan elke dag, kan elk uur vertraging, beteekenen de nekslag voor de één of andere groep van de bevolking, de ondergang van de Staat zelfs! (zie b.v. De nood van de landbouwende stand, de pachtkwestie, de nog altijd niet tot stand gekomen steun aan de veehouderij, de ontwerp mobilisatie wet Albarda, enz.).

En nog ziet men niet, dat wij op deze manier onze ondergang tegemoet gaan.

Nog slaapt ons volk! Kameraden, aan ons de taak het te wekken! Wij zullen het in hun ooren schreeuwen, zoodat ze het *wel moeten* hooren, wij zullen ze het voor oogen stellen zóó helder, dat ze het wel *moeten* zien:

Wij vergaan! Wij vergaan, als niet de troep Staatsvernielers, de parasieten van onze Natie, die men het waagt „Volksvertegenwoordigers" en „politici" te noemen, wordt weggebezemd! Thans is het oogenblik aangebroken voor de Nationale Regeering in de Nationale Staat!

Hoe deze te verwezenlijken?

Tegenover het tot nog toe steeds gebruikelijke atomistische-, plaatsen wij het *organisch* kiesrecht in de volgende vorm:

Niet de Burgers, maar de Beroepsgroepen (syndicaten) kiezen het parlement. Bij deze verkiezingen wordt geen quantitatieve, maar een qualitatieve maatstaf aangelegd, d.w.z.: niet de syndicaten met het grootste aantal leden, maar de voor de instandhouding van de Staat belangrijkste beroepsgroepen hebben recht op het grootste aantal zetels.

Het Fascisme vooronderstelt dus een syndicalistische Staatsopbouw. In Italië is deze aldus verwezenlijkt:

De Staatsburgers worden naar hun positie in hun beroep, verdeeld in 3 groote, verticale, groepen, te weten.

a. De groep der Werkgevers.
b. De groep der Werknemers.
c. De groep der Vertegenwoordigers van de Vrije Beroepen.

Groep a. bestaat uit 6 z.g. Confederaties (die van: Industrie, Landbouw, Handel, Zee- en Lucht transport, Landtransport, Bankbedrijf).

Iedere Confederatie is weer samengesteld uit een aantal plaatselijke of provinciale federaties.

Groep b omvat 1 groote Confederatie, verdeeld in 6 federaties, die, behoudens één afwijking, zijn te vergelijken met de Confederaties van groep a.

De federaties zijn weer onderverdeeld in plaatselijke of provinciale syndicaten.

Groep c. is ingelijfd bij de confederatie der Werknemers.

Wat nu de invloed van deze organisaties op de Regeering betreft, het volgende:

Tweederde van het aantal gemeenteraadsleden wordt benoemd op aanwijzing van de locale beroepsorganisaties.

De provinciale Corporatieve Raden (waarover hieronder nader) worden gekozen door de provinciale beroepsgroepen.

De provinciale Corporatieve Raden kiezen uit hun midden de Nationale Corporatieve Raad.

De Nationale Confederaties wijzen de afgevaardigden naar het parlement aan.

Bij al deze verkiezingen, is het aantal zetels, dat door de candidaten van een zekere beroepsgroep mag worden bezet, afhankelijk van de belangrijkheid van die beroepsgroep voor de instandhouding van de Staat.

De hierboven geschetste verdeeling van het Volk in Beroepsgroepen is, zooals men gezien heeft, zuiver verticaal. Conflicten tusschen deze groepen zijn niet uitgesloten. Om nu een betere samenwerking te bevorderen, heeft men horizontale, coördineerende lichamen geschapen, *) waarin vertegenwoordigers uit alle 3 groepen. Deze lichamen nu, zijn de z.g. Corporaties.

Ze zijn in Italië aldus georganiseerd: Den prefect (provinciaal bestuurder) is een provinciale Corporatieve Raad toegevoegd waarin werknemers en werkgevers afzonderlijk vertegenwoordigd zijn.

De inrichting van de Nationale Corporatieve Raad is ongeveer gelijk aan die der provinciale Raden.

Den Corporatieven Raden is het volgende terrein van werkzaamheid toegewezen:

a. Het bijleggen van arbeidsgeschillen.
b. De bevordering van de „coördinatie en organisatie van de productie".
c. Het oprichten en controleeren van arbeidsbeurzen. (Bij eventueele vacatures, moet de werkgever zijn personeel kiezen uit bij de arbeidsbeurzen ingeschrevenen).
d. De regeling van het leerlingschap.

In de onder a. en b. genoemde gevallen hebben de beslissingen der Corporatieve Raden geen bindende kracht. Wordt de beslissing van een Corporatieve Raad inzake een arbeidsconflict, niet aanvaard, dan wordt het geschil voor een speciale Arbeidsrechtbank gebracht, die een vonnis velt met bindende kracht. Staking en uitsluiting zijn verboden.

De Arbeidsmagistratuur heeft, behalve dit, ook nog het recht, met bindende kracht *zelf* nieuwe arbeidsvoorwaarden vast te stellen.

Daar het personeel van de Arbeidsmagistratuur zeer zorgvuldig wordt uitgekozen, en in deze rechtbanken zoowel werknemers als werkgevers-experts zitting hebben, is bevoordeeling van één der partijen ten koste van de andere practisch onmogelijk. Op grond van het bovenstaande mogen we dus gerust zeggen, dat in de Fascistische Staat de tegenstelling: Kapitaal-Arbeid is verdwenen. Alle in de Staat aanwezige krachten, in de demo-liberale Staat willekeurig door elkaar heen warrelend en tegen elkaar opbotsend, werken hier samen voor de bereiking van één doel: de instandhouding en ontwikkeling van de Staat.

Wat betreft punt 2, het volgende:

Inplaats van de grootste invloed op het Bestuur toe te kennen aan een lichaam (het parlement, of met Montesquieu sprekend: de Wetgevende Macht), welks leden niet persoonlijk verantwoordelijk zijn voor hun beslissingen en dat bovendien door zijn omvang elke vlugge afdoening van Bestuurszaken onmogelijk maakt, legt de Fascistische Staat de grootste macht in handen van de Executieve. Het is de Italiaan Rocco geweest, die deze beteekeniswijziging van de Trias politica, want dat is het, voor het eerst heeft gedefinieerd en verdedigd. Over de Trias sprekend, drukt hij zich aldus uit: „De Executieve macht is bezitster en orgaan van alle staatsfuncties in het algemeen beschouwd. Met andere woorden: De Wetgevende en Rechterlijke Macht hebben bepaalde en specifieke, de Executieve Macht integendeel onbepaalde en algemeene functies.

De Uitvoerende Macht neemt dus in de Fascistische Staat een overheerschende positie in.

Zij kan, wanneer zij dat noodzakelijk acht, de Wetgevende Macht voor zich opeischen (dit geschiedt in Italië zeer vaak: de z.g. decreetwetten).

De Rechterlijke Macht heeft in Italië deze decreetwetten als gewone Wetten te beschouwen, terwijl ze daar het recht mist ze aan de Grondwet te toetsen.

Door deze Bestuursregeling heeft men twee voordeelen bereikt.

1e. Kan de Regeering, daar zij niet meer aan handen en voeten gebonden, is overgeleverd aan het parlement, het oog beter gericht houden op het belang van de Staat.

2e. Kunnen besluiten worden genomen en wetten worden uitgevaardigd in een tempo, dat tot dusver onbekend was.

Beide punten worden door Italië te duidelijk gedemonstreerd, dan dat daarop hier verder behoeft te worden ingegaan.

Tot slot nog deze opmerking:

Voor de goede gang van zaken in iedere samenleving in het algemeen en in de Fascistische Staat in het bijzonder, is het noodzakelijk dat de leden dier samenleving bezield zijn met de lust tot arbeid en de wil tot samenwerking. Een dergelijke samenwerking kan slechts worden verwerkelijkt, indien voor ieder onderdeel doel en taak nauwkeurig is vastgesteld en ieder lid bezield wordt door een gepaste „Verantwortungsfreudigkeit", m.a.w. indien de hiërarchieke opbouw van de Staat in orde is.

Resumeerende, kunnen we dus zeggen, dat de pijlers, waarop de Fascistische Staat rust, zijn:

De organische Staatsbeschouwing,

De corporatief-syndicalistische Staatsinrichting,

Een goede hiërarchische Staatsopbouw. En:

Het leggen van de Bestuursmacht in handen van de Executieve. F. NIEUWENHUIS.

Noot. De in dit artikeltje gegeven toepassingen van onze ideeën in de practijk stammen alle uit Italië. Men moet ze niet opvatten als schema's, die altijd en overal moeten worden toegepast. Zoo *kan* het, maar zoo *behoeft* het niet altijd te zijn! Want, en dat zij hier nog eens met nadruk vermeld, al is de grondidee van het Fascisme overal dezelfde, de practische uitwerking ervan moet zich aanpassen bij de eigenschappen van en toestanden in Land en Volk, waar het wordt ingevoerd.

*) De vertegenwoordigers van een bepaalde beroepsgroep zijn natuurlijk experts op het gebied dat die beroepsgroep omvat.

Afdeelingsnieuws.

DELFT. Door sterke groei moest het bestuur van onze afdeeling worden uitgebreid.

Voorzitter is: B. Damsté.

Secretaris: J. v. Meerten.

Penningmeester: J. Fröhlich.

Commissaris C. C. Kammeijer.

Secretariaat: Brabantsche Turfmarkt 10.

Onze jonge afdeeling heeft thans 25 leden en wat meer zegt: de groei neemt steeds sneller toe. Delft's studenten, scholieren en jonge arbeiders weten waar hun plaats is!

AMSTERDAM. Het Bestuur van de Amsterdamsche afdeeling bestaat uit:

A. Renema, voorzitter.

B. H. Stolte Jr., secretaris.

C. Teeuwisse, Penningmeester.

H. Buijen, commissaris en propaganda-leider.

Onze afdeeling heeft nu een eigen secretariaat gekregen: Keizersgracht 451, twee huizen vanaf de Leidschestraat. Het adres is echter B. H. Stolte Jr., p.a. F. J. B. Postbus 50, Amsterdam-O.

Van het Algemeen-Secretariaat.

Rectificatie. De pas benoemde voorzitter van de C. R. verzocht mij zijn voorletters te rectificeeren Deze zijn: M. J.

Van Redactie en Administratie.

Zoooals men weet geschiedt de betaling van dit blad vooruit. Door drukke werkzaamheden die 'n eerste begin natuurlijk vergen is over het eerste kwartaal bij het grootste gedeelte der abonné's nog niet beschikt. Dit zal echter *binnen enkele dagen* plaats vinden en men zal het ons gemakkelijk maken de kwitantie bij de eerste aanbieding te voldoen. Leg het geld dus klaar. Het adres van onze administratie is O. Belzer, p.a. Fasc. Jongeren Bond, Postbus 50, Amsterdam-Oost.

Indien gij interesse voor ons blad hebt, toont ons dit dan door invulling van het Inteekenformulier!!

INTEEKENFORMULIER

Ondergeteekende ....
(Naam en Voorletters in drukletters)

Straat en Huisnummer ....

Woonplaats ....

wenscht zich te abonneeren op het „Fascistisch Studieblad voor de Nederlandsche Jongeren" à 65 ct. per kwartaal franco thuis voor den tijd van ....*)
tot wederopzegging. *)

Handteekening:

Datum ....

....

*) *Doorhalen wat niet verlangd wordt.*

Typ. Calff & Meischke, Amsterdam.